

Petrecerea pe pământ a Mântuitorului, după ce a înviat din morți, ne este succint povestită de cei patru evangheliști și, parțial, de *Faptele Apostolilor* și de unele dintre *Epistole*. În prima parte a acestei petreceri, acțiunea Domnului a fost de a-i convinge pe Apostoli de realitatea Învierii Lui, de a le insufla curajul propovăduirii, spre a înfrunta persecuțiile și martirajele, de a le lărgi mintea înțelegerii duhovnicești, pentru a putea pătrunde tainele pe care, în această perioadă de 40 de zile, li le-a descoperit (

Luca

24, 45), cu porunca neclintită de a merge în lume spre a propovădui tuturor neamurilor adevărul credinței și a le boteza în numele Sfintei Treimi.

Prima arătare a fost către femeile mironosițe, ca răsplată pentru devotamentul lor fără margini față de Domnul, în timpul vieții și după moartea Sa. Acele femei au devenit mesagerii Învierii Sale în fața Apostolilor, care se simțeau amenințați de iudei și stăteau ascunși, cu ușile încuiate (

Matei

28;

Marcu

16;

Luca

24). S-a arătat separat (

Ioan

20, 11-18) și Mariei Magdalena, din care scosese șapte draci, dar într-un chip în care să nu-L recunoască decât după ce a chemat-o pe nume. Toate acestea s-au petrecut în ziua Învierii.

Tot în aceeași zi S-a arătat pentru prima oară și ucenicilor Săi închiși în casă, intrând la ei prin ușile încuiate, ceea ce înseamnă că trupul Lui era spiritualizat, luase caractere dumnezeiești și putea pătrunde oriunde și prin orice fel de materie. În fața neîncrederii ucenicilor, spre a-i

convinge că nu-i un strigoi, Iisus a mâncat pește și un fagure de miere, ceea ce ne dovedește că trupul Său spiritualizat avea și caracterele lumești, El înviind cu adevăratul Său trup, însă transfigurat.

Iisus S-a mai arătat la doi ucenici pe țărină (*Marcu* 16, 12-13) și lui Luca și Cleopa, în drum spre Emaus (*Luca* 24, 13-33). Și această arătare a fost foarte misterioasă, ochii celor doi ucenici fiind ținuți să nu-L cunoască. Numai când L-au invitat să poposească în casa prietenului din Emaus și li s-a servit cina, Iisus S-a făcut cunoscut lor prin frângerea pâinii. De ce oare Iisus Se va fi arătat tocmai acestor doi ucenici ai Apostolilor și de ce va fi făcut tocmai din ei mesageri ai Învierii Sale? Poate că cei doi fugiseră spre Emaus de teama iudeilor, iar El a vrut să-i întărească și să-i convingă de învierea Sa din morți.

În duminica următoare, Iisus Se arată din nou ucenicilor Săi (*Ioan* 20, 24-29), care tot mai tremurau de frică, încuiați în casă. Fără îndoială că această a doua arătare a avut loc din două motive: întâi, ca să-l convingă pe Toma, care nu credea ce-i spuneau ceilalți Apostoli despre venirea lui Iisus în odaie, cu o săptămână înainte, și care afirmase că, de nu va pipăi rănila Domnului, nu va crede; apoi, pentru a întări porunca propovăduirii dată tuturor Apostolilor, toți fiind de față, inclusiv Toma, și pentru a le insufla curajul acestei propovăduiri, căci, după această a doua arătare, ei au părăsit ascunzătoarea și au ieșit în Ierusalim, răspândind vestea Învierii. El li S-a mai arătat și pe un munte din Galileea, cum le făgăduise încă în viață fiind (*Matei* 28, 16-20).

O altă arătare plină de mister și de semnificații este cea de la Marea Tiberiadei, când are loc și cel de-al doilea pescuit minunat (*Ioan* 21, 1-22). Șapte ucenici pescuiesc pe mare, zadarnic, toată noaptea. În zori li Se arată Iisus pe țărm și îi îndeamnă să arunce mreaja în partea dreaptă a corabiei, ceea ce aceștia și fac, scoțând-o plină cu pești. Ioan Îl recunoaște pe Iisus și îi spune lui Petru că este Domnul. Acesta, cu impetuozitatea lui, se aruncă în valuri, înotând până la țărm... Când ceilalți ucenici au ajuns și ei, au găsit focul aprins. O atmosferă mistică plutea peste toți; mâncau în tăcere și nimeni nu îndrăznea să-L întrebe: "Tu cine ești?", căci fiecare simțea că era Domnul. Inimile nu li s-au oprit din bătaie decât atunci când Iisus l-a întrebat pe Petru de trei ori: "Petre, Mă iubești tu pe Mine mai mult decât aceștia?". Petru se lepădase de trei ori de Iisus și de trei ori trebuia să mărturisească, în fața tuturor, că-L iubea mai mult decât ceilalți, pentru a putea fi reintegrat în ceata Apostolilor, dându-ne și nouă un exemplu istoric și real că, prin pocăință, suntem reintegrați în Biserică și-n Hristos.

Dar Mântuitorul nu S-a arătat doar celor pe care Evangheliile îi menționează mai explicit. În / *Corinteni*

(15, 3-8) găsim mențiunea că Hristos "S-a arătat lui Chefa [

cf

. și

Luca

24, 34], apoi celor doisprezece; în urmă, S-a arătat deodată la peste cinci sute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc până astăzi [epistola a fost scrisă în anul 59], iar unii au adormit. După aceea, S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor Apostolilor, iar în urma tuturor, ca unuia ce sunt nenăscut la vreme, mi S-a arătat și mie”. Adică într-un mod cu totul special, după Înălțare, pe drumul Damascului (cf.

Fapte

, cap. 9 și 22), căci Saul încă nu devenise Pavel, încă nu se născuse spiritual întru credința cea adevărată, ci îi persecuta pe creștini.

Sf. Luca, scriind *Faptele Apostolilor*, menționează în câteva versete activitatea lui Iisus între Înviere și Înălțare: “Cuvântul cel dintâi l-am făcut, o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face și a învăța, până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt Apostolilor pe care i-a ales, cărora S-a și înfățișat pe Sine viu după patima Sa, prin multe semne doveditoare, arătându-li-se timp de patruzeci de zile și vorbind despre Împărăția lui Dumnezeu” (1, 1-3). Prin “cuvântul cel dintâi”, el înțelege

*Evanghelia sa,
Fa*

ptele

reprezentând “cuvântul al doilea”, despre cele ulterioare Înălțării. Deși relatările despre învățătura Domnului din aceste 40 de zile sunt foarte puține, este evident că ea s-a referit la niște lucruri tainice legate de Împărăția lui Dumnezeu, încât Iisus a trebuit să lărgescă înțelegerea minții Apostolilor ca ei să priceapă ce le spunea, înțelegere ce a fost încă și mai lărgită prin pogorârea Sfântului Duh la Cincizecime.

Înălțarea este descrisă foarte concis, deși, spre deosebire de Înviere, s-a petrecut în fața unei asistențe destul de numeroase. Matei și Ioan nu vorbesc despre Înălțare, Marcu îi rezervă un singur verset (19, 16) și doar Luca este mai explicit, atât spre sfârșitul *Evangheliei* sale (24, 50-52), cât și, mai pe larg, în

Fapte

(1, 1-11), relatându-ne nu doar cum s-a petrecut dumnezeiescul eveniment, dar și ultima discuție a lui Iisus cu ucenicii Săi, în chiar clipa Înălțării. Aceștia, înțelegând că sosise ceasul despărțirii, căutau să afle de la Iisus vremea sfârșitului, adică a așezării Împărăției. Iisus le răspunde însă: "Nu este al vostru a ști anii sau vremurile..." (

Fapte

1, 7). Asigurându-i încă o dată de iminența pogorării Sfântului Duh asupra lor, Iisus Se înalță la cer pe un nor, nu într-ascuns, cum se întâmplase cu Enoh și Ilie, ci în văzul tuturor. Doi îngeri îmbrăcați în haine albe au confirmat că Iisus se va întoarce cu slavă: "Bărbați galileeni, de ce stați privind la cer? Acest Iisus, Care S-a înălțat la cer de la voi, astfel va și veni..." (1, 11).

Petrecerea lui Iisus pe pământ după Înviere a avut o parte *vădită* și una *ascunsă*. Ambele se referau la mântuirea noastră, dar numai ce a fost descoperit de Scripturi este strict necesar acesteia; cele ascunse, descoperite doar ucenicilor, erau menite să-i întărească pe cei ce urmau să-și asume răspunderea propovăduirii și durerile muceniei, precum și convingerii profunde a acestora, pentru ca, la rândul lor, să-i convingă pe alții. Peste milenii, acest duh al credinței neștrămutate ajunge și la noi, nealterat în esența lui, dacă sufletul nostru nu se lasă pradă rătăcirilor vremii de acum.

Pr. Gheorghe CALCIU

Sursa: Text reprodus din numărul pe aprilie 2007 al revistei *Puncte cardinale*, păstrând ortografia sursei.

Mai puteți citi pe acest site:

[Ultima cuvântare publică a Părintelui Gheorghe Calciu](#)

[Părintele Gheorghe Calciu despre mânie](#)

[Povestea unei convertiri](#)

[Gheorghe Calciu în documentele C.N.S.A.S.](#)

Viata Părintelui Gheorghe Calciu